

Okhaldhunga Times Mars 2012

Kjære venner!

(Foto: Kristin Bøhler)

I år er det til tider rene familieselskapet når legevisitten kommer. Gamlefar Erik som overlege, vår sønn Martin som kirurg, svigerdatter Åshild som fysioterapeut og Kristin fra sosialkontoret. Til sammen blir vi et godt team. Akkurat nå er det bare én annen lege, fra Nepal, her. På bildet er visitten kommet til en pasient Martin har sydd sammen tarmene til, etter at de har sprukket to ganger. Åshild følger opp alle KOLS-pasienter med lungefysioterapi og sugerør som hun lærer dem å blåse i vann med. Det er tre ryggbrudd med lammelser her som skal trenes opp så fysioterapeuten har mye å gjøre. Men så er det noen som ikke har mat eller kan betale for seg eller trenger litt amnehjelp og da trenger de også Kristin fra sosialkontoret.

Oppvask

Nå er jeg (Erik) vel hjemme i Okhaldhunga igjen. På flyplassen her er det et "hotell", der jeg fikk en god lunch på veien.

Mens jeg ventet på lunch tok jeg en tur rundt et hjørnet, og der traff jeg hun som står for oppvasken på hotellet. Hun gjør en fin jobb, med minstebarnet på ryggen, og får hjelp av en nabobikkje. Vi har ennå litt å gå på når det gjelder hygien, her i distriktet vårt.

”Jeg bygger sykehus”

Den lykkeligste arbeideren finner vi i en pukkhaug på byggeplassen for det nye sykehuset som vokser fram her i Okhaldhunga. Dere ble kjent med Bishnu i O.T. i februar, da hun fikk synet igjen. Nå har hun fått jobb! Nå er hun fri og jobber iherdig med å knuse stein til pukk. Det kan brødfø henne og hennes to barn.

Det koker av byggeaktiviteter rundt oss nå. Et hus for tuberkulose-pasienter er på vei opp over jorda. Masse stein kuttet i blokker og pukkstein knuses. Den nye veien ned til den nye store behandlings-blokken trenger masse stein. En ny poliklinisk blokk skal opp der det bugner av stein i dag, og den store behandlings-blokken skal opp midt i sykehuskomplekset. Vår norske ingeniør Magne Vestøl er på plass og holder i alle tråder med entrepenør og mange ingeniører som skal få alt på rette plass.

Det er Normisjon med hjelp av dere alle som stiller seg bak dette store løftet og garanterer for at arbeidere får sin lønn og at verket skal fullføres. Takk til dere alle!

Leukemi her og der

Det er mange som blir friske her på sykehuset, og det er hyggelig å kunne fortelle om det. Men alle blir jo ikke bra. Den siste uka har vi hatt to små gutter innlagt her, som har gjort inntrykk. En er to år gammel, den andre elleve. Begge ble innlagt etter å ha vært syke i noen uker med feber, blekhet, sykdomsfølelse og dårlig matlyst. Og så viste det seg at begge hadde leukemi, altså blodkreft.

Nylig sto det i norske aviser at Norge ligger på verdenstoppen i behandling av barneleukemi. Det skyldes et godt helsevesen, nok penger til de beste og dyreste behandlingsmetoder, og et

system hvor alle får behandling uansett om de er rike eller fattige. Vi er stolte av å komme fra et land som er slik.

Også i Nepal finnes det behandling for barneleukemi, men bare i Kathmandu. Og selv der er resultatene foreløpig dårlige. Det skyldes dels at de fleste kommer sent til behandling, og dels at de forsvinner før behandlingen er helt fullført. Alle må betale selv for behandlingen de første ukene, men senere går det an å få støtte fra sykehuset der behandlingen gis.

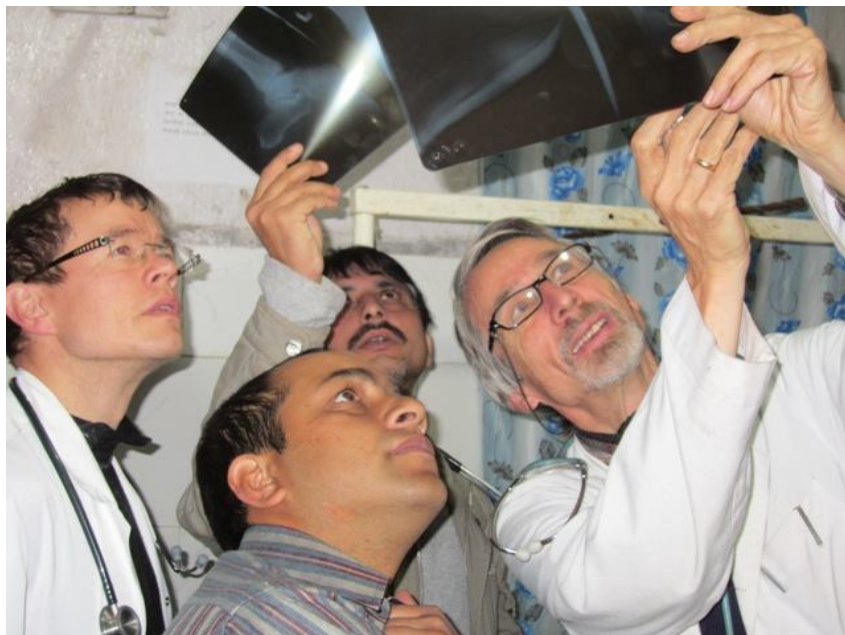
Så der står vi med to gutter og foreldrene deres. Begge familiene er svært fattige, har ikke en gang råd til å betale for de enkle benmargsundersøkelsene vi har gjort av dem. Foreldrene har aldri vært i storbyen. De har ikke sjanse til å betale selv en liten brøkdel av en leukemibehandling. Det vanlige i denne situasjonen her i Nepal er at legene likevel motiverer dem til å ta opp dyre lån (vanlig er 3 til 5 prosent rente per måned!), og bruke det til å begynne undersøkelser og behandling. Så bruker de opp hele lånet, avbryter behandlingen når det ikke er mer penger igjen, og barnet dør etter at familien er helt utarmet. Barnet er borte, bare gjelden står igjen.

Hva er så vår rolle? Enkelt sagt: Vi ber dem gi opp i tide.

Gi barnet all den kjærlighet dere har, i den tiden som er igjen. La gutten leke, spise og hvile sammen med dere. Gi smertestillende og kvalmestillende medisiner. Men ikke la noen lure dere til å kaste hele familien ut i håpløs fattigdom og gjeld for å redde et liv som likevel ikke lar seg redde. Bruk det dere har av tid til å være sammen, ikke til å ruinere familien. Noen er interessert i å høre om Håpets Gud i en slik situasjon, disse var det ikke.

Er dette en måte å være lege på? Og kan en oppføre seg slik når en er utsending for Håpets Gud? I alle fall er det slik det er her. Ingen skal si at det er lett. Det hadde vært mye lettere å sende dem til et annet sted, og gi dem falske forhåpninger. Ikke har vi reddet noe liv, og ikke har vi gitt dem noen tro. Særlig storartet er det ikke. Men vi har sett sannheten i øynene sammen med dem, og prøvd å beskytte dem mot folk som vil tjene penger på deres ulykke. Kanskje kan vi lindre symptomene mot slutten, hvis de kommer igjen da slik vi har bedt dem om. Mer har vi ikke å tilby, her.

Doktor-team

Vi har et fint team av leger her nå, dr. Laxman og dr. Yagaya i tillegg til far og sønn Bøhler. Her gjør vi vårt beste for å vurdere røntgenbildene av en brukket ankel. Er stillingen akseptabel, eller må den opereres?

Fire hoder tenker mye bedre enn ett, og det er morsomt når alle er fokusert på det samme!

(Foto: Åshild Bøhler)

Guds hus forvandlet!

Shanti og broren Mahesh i Phatale har fått nytt hus!

Mange har fulgt historien om Shanti og hennes tidligere storebror Santos. De bor over 3000 meter over havet og har utsikt til Mt. Evrest. Det var et sorgens hus med en enke og to svært handicappede barn og en frisk bror. Enken hadde hørt at Jesu kunne helbrede og ble en kristen. Barna ble ikke friske. Santos døde salig i sin tro for snart ett år siden. Men nå står enken Purna Maya fram og takker og tårene renner i glede for ikke i hennes vildeste fantasi kunne hun se for seg hvilke velsignelser hun fikk av vår herre etter at hun kom til tro

Purna Maya forteller om sorgen som er vendt til glede.

Fra å være nevrotisk bekymret, fikk hun fred og glede i troen.

Etter å ha vært utstøtt i landsbyen for sin tro i tre år, har landsbyen nå omfavnet henne og hjulpet henne sammen med kirken til å bygge et tett hus for henne, og for at menigheten skal kunne samles.

Landsbysjefen sa at samlingsrommet må være stort, for snart kommer vi alle sammen!

Når kirken tok et tak for å bygge nytt hus til henne, kom 14 fra landsbyen og ville hjelpe til og mange sår er helet.

Den siste vinterdagen dette året, i sterkt regn, la vi i vei med leid bil, noen på motorsykkel og noen på raske føtter. Vi var 22 fra menigheten herfra som kom oss opp. Vi ba om godt vær, men det fikk vi ikke. Men vi fikk noe mye bedre! Det var så kaldt at vi holdt oss tett sammen og danset og sang så blodet boblet og varmen kom. Det var et slikt uvær så vi ble værfaste der oppe. Med sjåfør og hjelpegutt var vi 24 stykker som sov i det nye oppholdsrommet hennes! Det var vel en skikkelig innvielse?

Sang, dans, trommer og tamburin varmet og gledet oss alle.

Et øyeblikks oppholdsvær ga oss lov til å gå ut så vi fikk klippet over snoren for kirken "Guds Ære".

Meg Bdr Magar som klipper snoren er mannen fra menigheten som har trukket i de mange snorer for å få dette til, og har lagt ned mange arbeidstimer her. Det var også han som fant rullestol til Shanti.

Nå kan rullestolen kom gjennom alle dører!

En seiershistorie

Det var en stor seier for Mødreventehjemmet og sykehuset i dag. En ung førstgangs-gravid på Ventehjemmet hadde litt smerter og ubehag i magen, og ved undersøkelse var fosterlyden veldig rask. Hun ble tatt rett til sykehuset, og det funnet konstant altfor rask fosterlyd, og moren hadde svært høy puls selv. Det betyr at barnet er i livsfare, så det bar rett inn på operasjonsstuen til hastekeisersnitt. Og før femten minutter var gått, var ungen ute!

Det viste seg at det hadde skjedd en "placenta-løsning", altså at morkaken hadde løsnet fra sin plass i livmorveggen. Det kan bety alvorlig blødning for mor, og at barnet ikke får oksygen.

Det er ekstremt alvorlig for begge, selv på moderne sykehus i Norge. Men denne gangen gikk det bra, fordi vi fikk barnet så fort ut. Takket være mødreventehjemmet, ellers hadde hun hatt syv timers gange til sykehuset! Det kan gå fort på et lite sted der alle kjenner hverandre, og sin egen oppgave. Så ting kan startes på et øyeblikk når det trengs. Noen som ønsker å komme hit for å føde?

The Winning Team!

Nirmala som fant den høye fosterlyden i midten, omkranset av dr. Yagya og dr. Martin som opererte, sykepleier Bishnu som hadde anestesien, Erik som fikk liv i barnet og Kristin fra mødreventehjemmet, sammen med en lykkelig liten familie.

Michael Jackson med bror?

Vi må få vise dere to tøffe brødre (de har ingenting med leukemi-historiene over å gjøre). De har en sjelden, arvelig hudsykdom ("xeroderma pigmentosum") som gjør at de ikke tåler sol. Solstråler gjør huden deres svart, og gir dem sår som huden ikke klarer å reparere, og som så utvikler seg til hudkreft. Naboene i landsbyen ville støte dem ut, en så "uren" måtte å lide på måtte da være straff for synder i tidligere liv?

Etter et kort første opphold her kom moren tilbake til sykehuset med dem. De ville høre mer om den troen som ikke fordømte dem fordi de har en "uren" lidelse. Nå har de funnet et fotfeste i troen

Vi har ingen behandling som kurerer dem, og den salven som kunne gitt huden deres noe beskyttelse mot kreft koster mange dagslønner per tube. Men de har fått nye skyggeluer, og har hatt overraskende god effekt av store doser A-vitamin.

Det viktigste er likevel de nye solbrillene, de brukes dag og natt. Ligner gutta litt på en kjent popstjerne? Det synes i alle fall lillebror selv.

Husfellesskap

Vi har fortalt det før, men det tåler å gjentas:

Husfellesskapet vi får være med på her, beriker livene våre. Vi møtes hver torsdag, hva som enn skjer av andre ting. Uansett om det er jul, påske, sommer eller annet. Torsdag er torsdag. Vi følger samme opplegg som i mange år: Leser bibelen fortløpende, ett vers hver. Og så kommenterer de som vil, litt om verset som nettopp ble lest. Ingen leder møtet, ingen studieplan. Enkelt, men på mange måter det mest genuine bibelstudium vi har vært med på.

Denne uka er det husfellesskap hos Martin og Åshild. Da ser gangen deres slik ut. Aldri gå inn i et menneskehus med skoene på!

Stua er like full av folk som gangen er av sko.

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne fondet for utbygging av Okhaldhunga Sykehus.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

”Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354”